

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.052/2024/8.

A felperes: Felperes1

(cím2)

A felperes képviselője: Dr. Horváth Ákos ügyvéd

(cím12)

Az alperes: Alperes1

(Cím1)

Az alperes képviselője: Balsai Ügyvédi Iroda

(eljáró ügyvéd: dr. ifj. Balsai István;

cím14)

A per tárgya: Munkabér

Az elsőfokú bíróság neve és a fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék, 2.M.70.139/2023/23.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 32.

Ítélet

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes

47.251 (negyvenhétezer-kétszázötvenegy) forint állam által előlegezett költséget köteles az állam javára megfizetni.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg 14.180 (tizennégyezer-egyszáznyolcvan) forint másodfokú perköltséget a felperesnek.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a 45.344 (negyvenötezer-háromszáznegyvennégy) forint fellebbezési illetéket az alperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A másodfokú bíróság által irányadónak tekintett tényállás szerint a felperes 2017. június 8. napjától állt munkaviszonyban az alperessel és jogelődjeivel, divízióvezető, szállodavezető munkakörben. Az alperes a felperessel 2023. augusztus 8. napján közölt felmondással a felperes munkaviszonyát megszüntette. A felperes munkaszerződése szerint heti munkaideje 40 óra, munkavégzésének helye cím15. Az alperes a felperessel munkaköri leírást nem közölt.

[2] Az alperes a hotel1 (a továbbiakban: hotel1) szálláshelyszolgáltatást nyújt 20 szobával, éttermi vendéglátással, konferencia- és rendezvényszervezéssel együtt. Ez utóbbi tevékenység körében eseti jelleggel a szállodában kihelyezett kormányüléseket szerveznek, továbbá esküvők és egyéb rendezvények megtartására is lehetőség van. A szállodában egyedül a felperes dolgozott felelős vezetőként, helyettese nem volt, 2021. óta az értékesítéssel, rendezvényszervezéssel, áruforgalmi ügyintézással, illetve vendéglátásvezetéssel kapcsolatos feladatokat is a felperes látta el, illetve kisebb részben azok végrehajtásával a recepciós munkakört betöltő munkavállalókat bízta meg. A felperes az alperesnél általános munkarendben dolgozott hétfőtől-péntekig, napi 8 órában 8-tól 16 óra 20 percig. A kialakult gyakorlat szerint, mivel a felperes munkaköri feladatainak ellátása rendszeresen igényelte a hétköznapi napokon a napi 8 órát meghaladó, továbbá a hétvégi munkavégzést is, az alperes ügyvezetőjének külön elrendelése nélkül a felperes rendszeresen végzett munkát rendkívüli munkaidőben. A felperes a munkaideje kimutatására egyéni munkaidő-nyilvántartást vezetett, ahol feltüntette munkaidejének kezdő és befejező időpontját és a ledolgozott órát. Az alperes gyakorlata szerint a munkaidő-nyilvántartásban feltüntetett rendkívüli munkavégzést az ügyvezető, mint a munkáltatói jogkör gyakorlója a bérszámfejtést megelőzően elfogadta és a munkaidő-nyilvántartást jóváhagyta, így a felperes részére az alaphéren felül rendszeresen rendkívüli munkavégzés címén is került juttatás kifizetésre. A felperes alaphéren 2023. évben havi 800.000 forint volt. Az alperes a felperes részére a 2023 februárjában, áprilisában, májusában, júniusában is fizetett a rendkívüli munkavégzésért pótlékot.

[3] A felperes az általa vezetett egyéni munkaidő-nyilvántartásban munkaidejét 2023 július hónap tekintetében a következők szerint rögzítette:

Nap	Munkaidő kezdete		Munkaidő vége	Ledolgozott óra
2023.07.03. hétfő	08.00	17.30	9	
2023.07.04. kedd	08.00	18.00	10	
2023.07.05. szerda	08.00	18.30	10	
2023.07.06. csütörtök	08.00	19.00	11	
2023.07.07. péntek	07.00	20.00	13	
2023.07.08. szombat	10.00	18.00	8	
2023.07.09. vasárnap	17.00	21.00	4	
2023.07.10. hétfő	08.00	17.00	9	
2023.07.11. kedd	08.00	19.30	11	
2023.07.12. szerda	07.00	01.00	18	
2023.07.13. csütörtök	07.00	24.30	17	
2023.07.14. péntek	07.00	22.00	15	
2023.07.15. szombat	-	-	-	
2023.07.16. vasárnap	10.00	15.00	5	
2023.07.17. hétfő	08.00	21.00	13	
2023.07.18. kedd	08.00	17.30	9,5	
2023.07.19. szerda	08.20	20.00	12	
2023.07.20. csütörtök	08.00	21.30	13,5	
2023.07.21. péntek	08.00	14.00	6	

2023.07.22. szombat	-	-	-
2023.07.23. vasárnap	-	-	-
2023.07.24. hétfő	08.20	19.20	11
2023.07.25. kedd	08.20	17.20	9
2023.07.26. szerda	08.20	18.20	10
2023.07.27. csütörtök	08.00	18.00	10
2023.07.28. péntek	08.00	19.00	11
2023.07.29. szombat	-	-	-
2023.07.30. vasárnap	-	-	-
2023.07.31. hétfő	08.00	20.00	12

[4] Az alperes ügyvezetője 2023. augusztus 1-jei e-mail üzenetben tájékoztatta a munkavállalókat, hogy az esedékes bérelszámolási időszakról kezdődően a „túlórák” kifizetésére csak annak elrendelése esetén kerülhet sor.

[5] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága a szállodában 2023. július 28. napján 15 óra 10 perctől 17 óra 45 percig helyszíni ellenőrzést tartott, ahol az alperes képviselőjében a felperes járt el.

[6] A szállodában Magyarország Kormánya 2023. július 12-től július 14-éig kihelyezett kormányülést tartott. 2023. július 16. napján a rendezvényre került sor a szállodában, míg 2023. július 19-től 28-ig névű művészeit fogadták.

[7] A felperes kereseti kérelmében 690.490 forint rendkívüli munkavégzésért járó munkabér és annak 2023. augusztus 10. napjától járó kamatainak megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felperes perköltség iránti igényét a jogi képviselőjével kötött megbízási szerződés alapul vételével terjesztette elő az alperessel szemben.

[8] A felperes keresetlevelében előadta, hogy a munkaviszony megszűnését követően az alperes a 2023. július hónapban végzett rendkívüli munkavégzésének ellenértékét, 690.490 forintot nem fizette meg. A felperes előadta, hogy az alperes munkaköri leírást vele nem közölte, illetve a munkaidő-beosztásra vonatkozó előírásoknak, és az Mt. 18.

§-a szerinti tájékoztatásnak sem tett eleget. A munkaidő-beosztás jogát az alperes részére nem engedte át, így hétfőtől-péntekig tartó napi 8 órás munkarendben dolgozott, szombat, vasárnapi pihenőnappal. A mindenkori ügyvezető az egyéni munkaidő-nyilvántartási lapon szereplő rendkívüli munkavégzését tudomásul vette és azt részére az alperes kifizette. A felperes előadta, hogy a szállodában végzett feladatok, különösen a 2023. július hónapban megtartott rendkívüli kormányülés és az azt megelőző, a kormányülést előkészítő munkanapokon a hotell vezetőjeként rendkívüli munkavégzésére volt szükség. Ebben a tekintetben szorosan együtt kellett működni a kormányülést előkészítő kormányzati szervekkel, továbbá a résztvevők egyéni kívánságait figyelembe véve kellett az árubeszerzést is akár ad-hoc jelleggel megoldani. Ezen túlmenően július hónap az idegenforgalomban, így a hotellban is kiemelt időszak. Az elvégzendő feladatok ideje a napi 8 órát meghaladta és hétvégi programokon is munkát kellett végeznie. Az alperesnél éveken át követett gyakorlatnak megfelelően a munkavállalók munkabére és a rendkívüli munkavégzés díjazása a hó végén leadott „Egyéni munkaidő-nyilvántartási lap” alapján került bérszámfejtésre. A 2023. február, április, május, július (előző időszak jelenlét korrekció) bérjegyzékekben foglaltakkal szemben a 2023. július hónapban teljesített 91 óra rendkívüli munkavégzés számfejtése az alperes részéről nem történt meg. Az egyéni munkaidő-nyilvántartási lapban feltüntetettek szerint pihenőnapokon összesen 17 óra rendkívüli munkavégzés történt, melynek bérpótléka 161.908 forint, míg a további munkanapokon 74 óra rendkívüli munkavégzést teljesített, melynek bérpótléka 528.582 forint.

[9] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Az alperes előadta, hogy 2023. június 9-től törvényes képviselő volt az alperes új ügyvezetője, akinek részéről elvárás volt a felperessel szemben a hotell teljes működéséért való felelősség, beleértve az alperes ott dolgozó munkavállalóinak irányítását, munkájuk szervezését is. Az alperes vitatta, hogy 2023 júliusában a felperes a rendes munkaidőt meghaladó munkavégzése a munkáltató alperes érdeke szempontjából szükséges és indokolt volt. Az alperes hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla Mf.31.2002/2022/4. számon hozott ítéletében foglaltakra, amely szerint „a bírói gyakorlat értelmében a rendkívüli munkavégzés címén csak olyan munkáért igényelhet díjazást a munkavállaló, amikor utasítás hiányában olyan helyzetet teremt a munkáltató, hogy csak az adott időtartamban és módon végezhető el a feladat. Az sem alapozhatta meg a felperes igényét, hogy amiatt volt bent, mert nem tudhatta előre, mikor lesz rá szükség”. Az alperes ügyvezetésének a perbeli időszakban nem volt tudomása olyan rendkívüli eseményekről, amelyek hátráltatták a hotell működését, sem pedig arról, hogy a felperes – kizárólag a saját döntése alapján – a munkaszerződésben meghatározott rendes munkaidején felül több időt töltött a munkahelyén, így ez ellen tiltakozni sem volt lehetősége. A felperessel szemben nem volt elvárás, hogy rendkívüli események előfordulása esetén rendes munkaidején kívül személyesen legyen jelen a munkahelyén. Az alperes szerint, amennyiben a fióktelepen a felperes rendes munkaidején kívül következett be azonnali intézkedést igénylő esemény, ennek megoldásához a felperes személyes jelenléte helyett elegendő volt a telefonon keresztül történő ügyintézés. Az alperes szerint 2023 júliusában a szállodában 47,87%-os foglaltság volt a kiadott szobák tekintetében, ezért vitatta a keresetlevél azon állítását, miszerint 2023 júliusában „az elvégzendő feladatok ideje a napi 8 órát nyilvánvalóan meghaladta”, továbbá, hogy esetenként a hétvégi pihenőnapon is munkát kellett végeznie. Az alperes vitatta a felperes azon állítását is, hogy Magyarország Kormányának a szállodában 2023. július 12. - július 14. között megtartott ülése, az azt megelőző előkészítő munkálatok, a kormányzati szervekkel való együttműködés, valamint az árubeszerzés ad-hoc jellegű megoldása a felperes rendkívüli munkavégzését tették szükségessé. Az alperes álláspontja szerint a működéshez szükséges munkavállalói létszám a teljes perbeli időszakban biztosított volt.

[10] Az alperes a kereseti kérelmet az összecszerűség tekintetében a felperes által kimunkált számítás alapján nem vitatta.

[11] Az elsőfokú bíróság a 2.M.70.139/2023/23. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 690.490 forint munkabért és ezen összeg után 2023. augusztus 10. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező kamatát. Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forint perköltséget, 41.429 forint feljegyzett eljárási illetéket és 47.251 forint állam által előlegezett költséget.

[12] Az elsőfokú bíróság határozatát a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 107. § a) pontja és az Mt. 143. § (1), (2) és (4) bekezdései alkalmazásával hozta meg.

[13] Az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt okirati bizonyítékok és a tanúvallomások alapján megállapította, hogy a felperes a perbeli időszakot megelőzően rendszeresen végzett rendkívüli munkaidőben munkát, amelyre tekintettel az alperes részére díjazást fizetett. Az alperes a felperes számára a gyakorlatban külön soha nem rendelte el a rendkívüli munkavégzést, hanem a felperesre bízta annak megítélését, hogy a munkaköri feladatainak ellátása érdekében szükséges-e, és ha igen, mikor és milyen időtartamban a rendes munkaidőt meghaladó munkaidőben történő munkavégzés.

[14] Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a 2023. június 7-i ügyvezetőváltást követően az alperes – korábbi gyakorlatnak megfelelően – rendkívüli munkaidőre szintén külön munkáltatói elrendelés nélkül fizetett rendkívüli munkavégzésért járó díjazást a felperesnek, mivel a 2023 július havi bérjegyzék szerint a korábbi időszakra (2023 június hónapra) 8 óra pihenőnapra elszámolt rendkívüli munkavégzés és 26 óra munkanapra elszámolt rendkívüli munkavégzés került kifizetésre. Az elsőfokú bíróság külön jelentőséget tulajdonított annak is, hogy az alperes a 2023. július 12-13-14-i kihelyezett kormányüléssel összefüggésben az ezen napokra eső, felperes által állított rendkívüli munkaidőben történő munkavégzést nem vitatta a perfelvételi tárgyaláson. Az alperes nyilatkozata alapján a felperes ezen időpontokra eső rendkívüli munkavégzését a perben annak ellenére ismerte el, hogy az alperes a kihelyezett kormányülés idejére sem rendelt el a felperes számára rendkívüli munkavégzést. Az alperes ügyvezetőjének 2023. augusztus 1-jei e-mail üzenetben rögzített utasításából ugyancsak az következik, hogy az utasítást megelőzően – azaz 2023 júliusában is – a munkáltatói jogok gyakorlójának külön elrendelése nélkül is felmerülhetett az alperesnél rendkívüli munkaidőben történő munkavégzés.

[15] Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások alapján megállapította, hogy a felperes a kolostorhotel, illetve az étterem vendégeinek fogadásával és ellátásával összefüggésben is végzett munkát, amely munkavégzés a felperes jelenlétét igényelte az általános munkarendben teljesített napi 8 órát meghaladó munkaidőben, különös figyelemmel arra, hogy a kolostorszállodában nem volt vendéglátásvezető, és ez azt jelentette, hogy a felszolgálókat, szakácsokat irányítani kellett egy-egy rendezvény kapcsán. A szállodában gyakoriak voltak a VIP vendégek – a kormányzati és az üzleti életből, egyházi körökből –, akiket a felperes fogadott. Az elsőfokú bíróság szerint ezért bizonyított a felperes

munkavégzése a 2013. július 16-i, vasárnapi pihenőnapon 5 óra tekintetében, amikor a rendezvény¹ került megrendezésre, továbbá bizonyította a munkavégzés a név¹ művészeinek szállásolásával, éttermi ellátásával kapcsolatos események vonatkozásában (július 19-28.) is.

[16] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint életszerűtlen, hogy a felperes a hotel¹ felelős vezetőjeként az ezen munkakörhöz tartozó – általában elvárható gondosság tanúsítása mellett a hotel¹ működése körében jelentős rendezvények (pl.: kormányülés) időpontjában kizárólag az általános munkarend szerinti napi 8 órában dolgozzon, figyelmen kívül hagyva a rendezvény zavartalan és az alperes szempontjából zökkenőmentes, sikeres lebonyolításához fűződő érdeket. Az elsőfokú bíróság az alperes azon hivatkozását sem ítélte megalapozottnak, hogy a felperes feladatait delegálhatta is, mivel helyettese nem volt. Az alperes azt sem bizonyította, hogy a 2023 júniusi ügyvezetőváltást követően a felperessel szembeni elvárásait a jelenléte, illetve ehhez képest a saját munkavégzésének megszervezése tekintetében módosította volna, vagy amennyiben igen, azt a felperessel nem közölte.

[17] Az elsőfokú bíróság szerint az alperes részéről elvárás volt a felperessel szemben, hogy a jelentős rendezvények lebonyolításakor a szállodában jelenléti munkát végezzen, annak megítélése pedig, hogy mely feladatellátás igényelte a személyes jelenlétét – a kialakult gyakorlat szerint –, a felperes döntési jogkörébe tartozott.

[18] A tanúvallomások alapján az elsőfokú bíróság bizonyítottanak ítélte azt is, hogy a felperes a divízióvezetői feladatkörén túlmenően árubeszerzői, áruforgalmi feladatokat is végzett, amikor az étterem, illetve a hotel¹ működése érdekében ez indokolt volt, különös tekintettel arra, hogy csak a felperes rendelkezett cégautóval. A kormányülést megelőző napokban a napi 8 órát meghaladó munkavégzést indokolta, hogy a kihelyezett kormányülés alatt az alperes által nyújtott szolgáltatás biztosításához ország¹ban, helység¹en, helység²n és helység³ban is bevásárlásokat intézett a felperes.

[19] Az elsőfokú bíróság szükségesnek és indokoltnak ítélte, hogy a felperes a kormányülést megelőző hétvégén – további feladatok ellátása mellett – ellenőrizte a hangyaírtás eredményességét is, amely biztosította, hogy a kormányülés időpontjára a hotel¹ a vendégek megfelelő színvonalú fogadására alkalmas legyen.

[20] Az elsőfokú bíróság a felperes 2023. július 28-i rendkívüli munkaidőben történő munkavégzését okirati bizonyíték alapján ítélte bizonyítottnak, mivel az adóhatósági jegyzőkönyv szerint a helyszíni ellenőrzésre 15 óra 10 perctől 17 óra 45 percig került sor, ahol az alperes képviselőjében a divízióvezető volt jelen.

[21] Az elsőfokú bíróság a felperes által állított rendkívüli munkaidőben történő munkavégzést bizonyítottanak ítélte, amely munkavégzés alapján a felperest az Mt. 143. § (1), (2) és (4) bekezdés szerinti ellenérték illeti meg. A perbeli esetben a rendkívüli munkavégzés megállapítása vonatkozásában kiemelkedő jelentősége volt annak, hogy a szállodában vezetőként kizárólag a felperes dolgozott. Sem az alperesnél a szállodában a napi működés során felmerülő feladatokra, sem az ezáltal is meghatározott felperesi munkavégzésre senkinek nem volt olyan mértékű rálátása, amely biztosította volna annak kontrollálását, hogy a felperes mikor végez rendkívüli munkaidőben munkát.

[22] Az alperes törvényes határidőn belül fellebbezéssel élt, az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság az alperest összesen 123.812 forint munkabér és ezen összeg törvényes késedelmi kamata megfizetésére kötelezze, ezt meghaladóan az ügy érdemében döntve a keresetet utasítsa el. Az alperes az első- és másodfokú alperesi perköltség megfizetésére is kötelezni kérte a felperest.

[23] Az alperes megsértett jogszabályi rendelkezésként a polgári perrendtartásról szóló 2016. CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését, az Mt. 143. §-t jelölte meg, továbbá az irányadó ítélkezési gyakorlat megsértésére is hivatkozott, az EBH2006.1443.-t, a BH1997.500.-t, és a BH2020. 311.-t jelölte meg.

[24] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból a keresetben foglaltak alapján – az Mt. 107. § a) pontjára figyelemmel azt kellett vizsgálni –, hogy a felperes 2023 júliusában az általa állított mértékben és napokon végzett-e rendkívüli munkaidőben munkát. Ugyanakkor az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűtlen és iratellenes megállapításokat tett. Az ítélet [27] bekezdésében tett azon megállapítás, mely szerint a bizonyítás eredményeként megállapítható, a felperes számára az alperes soha nem rendelt el rendkívüli munkavégzést, hanem a felperesre bízta annak megítélését, hogy a munkaköri feladatainak ellátása érdekében szükséges-e, amennyiben igen, mikor és milyen időtartamban.

[25] Kifejezetten okszerűtlennek minősítette tanú5 tanú vallomásának elsőfokú bíróság általi mérlegelését. Az alperes álláspontja szerint a tanú vallomása alapján nem vonható le az a következtetés, hogy az alperes kontroll nélkül hagyta volna jóvá a felperes rendkívüli munkavégzéseit. Ellenkezőleg, a vezetői értekezleten heti szinten hangzott el, hogy mik a felmerülő feladatok, ennek kapcsán jelezte a felperes, hogy rendkívüli munkát kell végeznie, majd az ügyvezető a pénzügyi és a jogi vezetővel egyeztetve döntött a rendkívüli munkavégzés ellenértékének kifizethetőségéről. Az alperes törvényes képviselője a személyes meghallgatásakor éppen arra hivatkozott, hogy a felperes lényegében utólag állította kész tények elé a 90 órát meghaladó rendkívüli munkavégzést illetően, ahelyett, hogy – tanú5 tanú által ezzel egyezően előadottaknak megfelelően – tájékoztatta volna a vezetőt arról, hogy milyen események lesznek, amik adott esetben rendkívüli munkavégzést tehetnek indokoltnak.

[26] tanú5 tanú vallomása és az alperes törvényes képviselőjének nyilatkozatai azt a munkáltatói elvárást igazolták, hogy felperesnek jeleznie kellett, milyen feladatokat kell ellátnia, ennek hiányában az alperes nem győződhetett meg arról, hogy felperes ténylegesen végzett-e munkát, ennek hiányában az sem volt megállapítható, hogy a munkavégzés a munkáltató érdekében történt-e.

[27] tanú6 tanú vallomása is azt támasztotta alá, hogy nem kontroll nélkül került kifizetésre a munkavállalók részére a rendkívüli munkavégzés ellenértéke. Az ügyvezető gyakorolt kontrollt ebben a tekintetben, és arra is volt precedens, hogy nem hagyta jóvá a rendkívüli munkavégzés kifizetését.

[28] Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a rendkívüli munkavégzés ellenértékének kifizetésekor különös jelentősége van annak, hogy a rendkívüli munkavégzésnek a munkáltató tudtával kell történnie. Az alperes által hivatkozott eseti döntések szerint a túlóráért engedély nélküli munkavégzés esetén akkor igényelheti megalapozottan a munkavállaló a törvényben meghatározott díjazást, ha a többlet-munkaidőben ellenőrzötten és igazoltan végez engedély nélkül munkát.

[29] Az ítélet [29] bekezdésében foglalt megállapítástól eltérően az alperes azért ismerte el a felperes 2023. július 12-14. napi munkavégzését a kihelyezett kormányúléssel kapcsolatban, mert előzetesen ténylegesen tudomása volt a felperes ezen szükséges és indokolt munkavégzéséről. A másik két, alperes által vitatott felperesi rendkívüli munkavégzés vonatkozásában éppen a munkáltató „túlmunka” végzésre vonatkozó tudomásának hiánya teszi megalapozatlanná felperes ezen követeléseit. A felperes sem a vezetői értekezleten előzetesen, sem ezen állítólagos munkavégzéseket közvetlenül követő munkanapon nem adott tájékoztatást a munkáltató felé.

[30] Azon túlmenően, hogy az alperes e két munkavégzés jogalapját is vitatta, az elsőfokú bíróság okszerűtlenül vagy egyáltalán nem értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat a felperes által tételesen felsorolt „túlmunka” végzések tekintetében sem. Megalapozatlan az ítélet [31] bekezdésében foglalt bírói következtetés, miszerint mivel az alperes nem bizonyította, hogy a felperes munkaköri feladatait 2023 júliusában az alperes módosította, ezért nem bizonyított, hogy felperesnek az értékesítéssel, rendezvényszervezéssel, áruforgalommal, árubeszerzéssel kapcsolatos feladatokat már nem kellett ellátnia a perbeli időben. Az alperes álláspontja szerint ennek kifejezetten jelentősége van, mivel a felperes 2023. július havi összesen 91 óra „túlmunka” végzése lényegesen, majdnem kétszeresen meghaladta a 2023. áprilisi 59 óra, májusi 51 óra és júniusi 42 óra „túlmunka” végzéseket, annak ellenére, hogy a felperes nem bizonyította a perben, hogy munkaköri feladatai 2023. július hónapban módosultak ilyen mértékű többletmunkát eredményezve.

[31] Az elsőfokú bíróság kizárólag abból a körülményből kiindulva, hogy a felperes személyes jelenléte indokolt volt az úgynevezett VIP vendégek részletével kapcsolatos időszakok esetén, az alperes által vitatott rendkívüli munkavégzést is igazoltnak fogadta el. Okszerűtlen ez a megállapítás, mivel nem világos, hogy az elsőfokú bíróság mi alapján látta megalapozottnak 2023. július 16. napján 5 óra időtartamban a rendkívüli munkavégzést.

[32] A felperes 2023. július 19-28. közötti időszakban eltérő időpontokban érkezett és távozott munkahelyéről, ezért nem állapítható meg, miért pont ezen órákban volt szükséges felperes jelenléte.

[33] Az alperes hivatkozott arra, hogy nem volt minden esetben elvárás, hogy a rendkívüli események esetén a rendes munkaidején kívül személyesen jelen legyen felperes, az azonnali intézkedést igénylő feladatok elvégzéséhez sokszor elegendő volt, hogy telefonon intézze az ügyeket.

[34] Az ítélet [37] bekezdésében az elsőfokú bíróság 2023. július 8-9. napi munkavégzést indokoltnak találta hangyaírtás miatt, azonban nem indokolta meg, hogy az első napon miért pont nyolc óra, a második pedig miért pont négy óra időtartamban igényelte felperes személyes jelenlétét a hangyaírtás. Az elsőfokú bíróság nem indokolta, miért bizonyított a felperes „túlmunka” végzésének indokoltága vagy annak ténye a kormányulást megelőző napokban, azt sem, hogy mely napokat érti a „kormányulást megelőző napok” alatt. A felperes levelezése is azt támasztja alá, hogy a vásárlások házhozszállítással és helyszíni átvétellel is teljesültek, ráadásul felperes helyett más munkavállaló is átvehette a helyszínre szállított árut.

[35] Iratellenes az ítélet [38] bekezdésében tett azon megállapítás, miszerint a felperes 2023. július 28. napi rendkívüli munkaidőben történő munkavégzését okirat, a helyszíni ellenőrzésről szóló adóhatósági jegyzőkönyv bizonyítja, mely szerint a helyszíni ellenőrzés 15 óra 10 perctől 17 óra 45 percig történt. Ezen a napon a munkaidő végét felperes 19 órában jelölte meg.

[36] Az elsőfokú bíróság 2023. július 3-7., július 10-11., július 17-18., valamint július 31. napi „túlmunka” végzéseket annak ellenére megítélte a felperes részére, hogy ezzel kapcsolatban felperes bármilyen bizonyítékot szolgáltatott volna és azt a bíróság értékelte volna, ezzel kapcsolatban az ítélet semmilyen indokolást nem tartalmaz.

[37] Az Mfv.10.608/2013/4. számú precedens képes határozat szerint a rendkívüli munkavégzés miatti igény érvényesítésekor annak mértéke tételes igazolása a munkavállalót terheli, a BH2020.311. szám alatt közzétett határozat szerint a munkaórák bizonyítása esetén a rendkívüli munkavégzés elrendelésének hiányában a felperes köteles igazolni, hogy a munkahelyen tartózkodás valóban többletmunka végzést jelentett és arra a munkáltató érdekében került sor. A tanúk vallomása felperes által állított rendkívüli munkavégzés mértékét nem igazolják, ezért az Mt. 143. § szerinti bérpótlék nem illeti meg.

[38] Az alperes kifogásolta az elsőfokú ítéletben felperes javára megállapított ügyvédi munkadíj mértékét is. Kiemelte, a pertárgy értéke 690.940 forint volt, ehhez képest a per során elvégzett tényleges ügyvédi tevékenységgel aránytalan a felperes által felszámított 1.000.000 forint összegű perköltség igény. Az óradíjon alapuló elszámolás óradíja kirívóan ellentétes a piaci viszonyokkal, továbbá a kimunkált peres eljárásra fordított idő aránytalan a felszámíthatóhoz és a pertárgyértékhez képest. Az úton töltött idő tekintetében felszámított 20.000 forint összeget is aránytalanak minősítette alperes.

[39] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályban tartását és az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltség viselésére kötelezését kérte.

[40] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően hozta meg döntését, a perbeli bizonyítékokat és egyéb peradatokat egyenként és összességében okszerűen mérlegelve helyes tényállást állapított meg, melynek alapján megalapozott döntést hozott, melyet kellőképpen indokolt.

[41] A felperes álláspontja szerint az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében okszerűtlen ténybeli következtetés alapján téves ítéleti rendelkezéseket tett, figyelemmel arra, hogy egy polgári perben, amint erre felperes a per során folyamatosan hivatkozott, nem követelhető meg a kétséget kizáró bizonyosság.

[42] A felperestől nem volt elvárható, hogy a kereseti kérelemben megjelölt rendkívüli munkavégzés valamennyi óráját és percét okirattal kétséget kizáróan bizonyítsa, különös tekintettel arra, hogy a rendkívüli munkavégzés írásbeli dokumentálására az egyéni munkaidő nyilvántartási lap vezetésén kívül nem volt semmilyen előírás, mint ahogyan a rendkívüli munkavégzés elrendelésére vonatkozóan volt semmilyen szabályozás alperesnél.

[43] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra is, hogy a rendkívüli munkavégzés ellenértéke iránti igény megalapozottságának feltétele, hogy a munkáltató tudtával kell történni a rendkívüli munkavégzés, mert felperesnek szállodavezetőként 2023. július hónapban három alkalommal vett részt vezetői értekezleten, ahol a rendkívüli munkavégzést igénylő előre látható feladatokról tájékoztatást adott, így az alperes által vitatott egyházi személyekkel kapcsolatos és a név1 rendezvényről.

[44] Az alperes a 2023. júliusban lezajlott valamennyi rendezvényről tudott, figyelemmel arra is, hogy a felperes az alperes egyéb munkavállalóival is együttműködött ezen rendezvények kapcsán, továbbá a felperes által becsatolt elektronikus levelezések is bizonyítják, hogy a munkáltatónak tudomása volt, de legalább is tudomása kellett legyen a rendkívüli munkát igénylő rendezvényekről.

[45] Az alperes korábbi ügyvezetője nyilatkozata szerint a felperesnek szállodavezetőként a rá bízott hotel működését és rendezvényeinek lebonyolítását hétfőtől-péntekig 8-16 óra közötti munkaidőben nem lehetett elvégezni. A korábbi cégvezető tanúvallomása is azt támasztotta alá, hogy a felperes feladatai nem fértek bele a napi nyolc órába.

[46] Az alperes azon hivatkozása, miszerint a rendkívüli kormányulással kapcsolatos rendkívüli munkavégzést azért ismerte el, mert arról tudomása volt felperes álláspont szerint cinikus, mivel alperes az ellenkérelemben még kifejezetten vitatta ezen rendkívüli munkavégzést, ennek elismerésére csak akkor került sor amikor felperes a kormány valamennyi tagjának és az azt biztosító előkészítő szervei valamennyi résztvevő tagjának tanúkénti meghallgatását indítványozta. Ezzel kapcsolatban utalt arra is a felperes, hogy az alperes az általa nem vitatott időre vonatkozó rendkívüli munkavégzés ellenértékét sem fizette meg.

[47] A felperes álláspontja szerint megalapozatlanul hivatkozott fellebbezésében az alperes arra, hogy a felperes javára megítélt elsőfokú perköltség (ügyvédi munkadíj) eltúlzott, az a kifejtett munkával, munkaórával arányban áll és 34.682 forint/óradíjnak felel meg.

[48] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[49] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyta helyben, hogy az alperes – a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján helyesen – az állam által előlegezett költséget köteles az állam javára megfizetni.

[50] A másodfokú bíróság az alperes kérelmére a Pp. 376. § (1) a) pontja alapján a fellebbezést tárgyaláson bírálta el. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Pp. 379. §-ában és a 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel, az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széles körben lefolytatta, a tényállást a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bizonyítékok okszerű értékelésével helyesen állapította meg, a kereseti kérelemről az Mt. 107. § a) pontjában és az Mt. 143. § (1), (2) és (4) bekezdésében foglalt anyagi jogszabályok helyes alkalmazásával megalapozott döntést hozott.

[51] A másodfokú bíróság a fentiekre tekintettel érdemben vizsgálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, a bizonyítékok értékelésével maradéktalanul egyetértett, az elsőfokú ítéletben foglaltakat megismételni nem kívánja. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakra tér ki a másodfokú bíróság.

[52] A peradatok szerint a felperes munkaköri feladatait nagyfokú önállósággal végezte a hotel1 sikeres működése érdekében. Az ellátandó feladatokat maga határozta meg az aktuális foglaltságokra figyelemmel, melyekről a vezetői értekezleteken tájékoztatást adott az alperes ügyvezetője részére. Ezt a gyakorlatot támasztotta alá tanú5 és tanú6 tanú nyilatkozata is, melyet helyesen értékelt az elsőfokú bíróság.

[53] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének [31] és [32] bekezdéseiben részletezett azon megállapításával, hogy a felperes a divízióvezetői feladatkörén túlmenően árubeszerzői, áruforgalmi feladatokat is végzett, amikor az étterem, illetve a hotel1 működése érdekében az indokolt volt, ahogyan a szálloda és az étterem vendégeinek fogadásával és ellátásával kapcsolatban is közreműködött. Ezt támasztotta alá tanú6 tanúvallomása is, aki szerint a felperes feladatai nem voltak elvégezhetőek napi nyolc óra alatt.

[54] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes fellebbezésében tévesen hivatkozott arra, a felperes nem bizonyította, hogy 2023. július hónapban módosultak munkaköri feladatai. A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a 91 óra rendkívüli munkavégzést nem a munkaköri feladatok alperes általi módosítása okozta, hanem az, hogy a szállodában július hónapban három olyan esemény is zajlott, melyeken való részvétel és azok előkészítése a felperes rendes munkaidején túli személyes munkavégzését igényelték az alperes érdekében.

[55] Az alperes fellebbezésében arra is tévesen hivatkozott, hogy a felperes személyes jelenlétére az azonnali intézkedést igénylő események megoldásához nem volt szükség a rendes munkaidőn túl, elegendő volt a telefonon keresztül történő ügyintézés. A másodfokú bíróság megállapította, arra vonatkozóan a perben nem merült fel adat, hogy az alperes a felperest a beosztás szerinti napi munkaidején kívül rendelkezésre állásra kötelezte, azonban ezzel a hivatkozással az alperes elismerte, hogy az azonnali intézkedést igénylő események a felperes azonnali intézkedését igényelték a rendes munkaidőn túl. A felperes a perben igazolta, hogy ezeknek maradéktalanul eleget tett személyesen.

[56] A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy különös jelentőséggel bír azon körülmény, hogy az alperes a 2023. július 12-13-14-i kihelyezett kormányulással összefüggésben az ezekre a napokra eső, a felperes által állított rendkívüli munkaidőben történő munkavégzést nem vitatta. Az alperes nyilatkozata alapján a felperes ezen időpontokra eső rendkívüli munkavégzését a perben annak ellenére ismerte el, hogy az alperes a kihelyezett kormányülés idejére sem rendelt el a felperes számára rendkívüli munkavégzést.

[57] Az alperes fellebbezésében előadott, az adóhatósági ellenőrzés miatt szükséges rendkívüli munkavégzéssel kapcsolatos okirati bizonyítékra való hivatkozása sem megalapozott, ugyanis az ellenőrzési jegyzőkönyv lezárása az adóhatóság részéről történt tevékenység lezárását bizonyítja, azt azonban nem, hogy az alperes képviselőjében eljáró felperesnek nem volt olyan feladata, amit rendes munkaidején túl a munkahelyén kellett elvégeznie, például az ellenőrzött iratok helyükre történő visszarendezése.

[58] A másodfokú bíróság az alperes által sérelmezett, a felperest megillető elsőfokú perköltség tekintetében megállapította, hogy figyelemmel a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítéletében foglaltakra az elsőfokú bíróság a perköltségről a felperes és jogi képviselője között létrejött megállapodásban foglalt óradíj és az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányos munkaóra szám alapján rendelkezett, ezért annak mérséklésére a fellebbezési eljárásban nem volt lehetőség.

[59] A másodfokú bíróság az alperes által a fellebbezésben hivatkozott Mfv.10.363/2019/11. számú és Mfv.10.608/2013/4. számú precedens képes kúriai határozatokkal kapcsolatban azt állapította meg, hogy figyelemmel a felperes szállodavezető munkaköréből adódó feladataira és az alperesnél évek óta követett gyakorlatra a felperes bizonyította, hogy 2023. júliusában az egyedi munkaidő-nyilvántartáson dokumentált 91 óra rendkívüli munkavégzését az alperes eredményes működése érdekében teljesítette. A másodfokú bíróság nem tért el a Kúria hivatkozott precedens képes határozataitól.

[60] A másodfokú bíróság a fentiekben kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése és a 386. § (4) bekezdése alapján helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

[61] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 82. § (1) bekezdése és a 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) pontja és (5) bekezdése alapján megállapított másodfokú perköltség megfizetésére azzal, hogy a megállapított munkadíj áfá-t nem tartalmaz.

[62] A másodfokú bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg a fellebbezési illetéket, melyet az alperes a költségfeljegyzési jog ellenére a fellebbezés előterjesztésével egyidejűleg megfizetett.

[63] A Pp. 365. § (2) bekezdése szerint az ítélettel szemben fellebbezésnek helye nincs.

Győr, 2025. február 4.

Dr.Bartus Erika s.k.
a tanács elnöke

Dr.Mózsa Gábor s.k.
előadó bíró

Dr.Konarik Attila s.k.
bíró